

Arrest

nr. 341 296 van 17 februari 2026
in de zaken RvV X en X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13 bus C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 juli 2025 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 26 mei 2025 die stelt dat *“de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen [...] zonder voorwerp is geworden”*.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen tot vaststelling van het rolrecht van 25 juli 2025 met referentenummers X en X.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de openbare terechtzitting van 25 november 2025 waarbij in de zaak met rolnummer X een nieuwe terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2026.

Gelet op de beschikking van 9 december 2025, waarbij in de zaak met rolnummer X de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ARIËN, die loco advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 13 januari 2023, samen met hun respectievelijke echtgenoot en vader die medische problemen kent, een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet).

1.2. Op 19 april 2023 adviseert een arts-adviseur om een verblijfsvergunning af te geven op grond van de medische problemen van verzoekers' echtgenoot/vader. De arts-adviseur concludeert op basis van de voorgelegde medische stukken dat "[u]it het voorgelegd medisch dossier kan worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een reëel risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit zodanig dat vanuit medisch oogpunt een terugkeer naar het herkomstland of land van verblijf niet aangewezen is.

Herevaluatie na 2 jaar."

1.3. Op 20 april 2023 worden verzoekers en hun zieke echtgenoot/vader op grond van de artikelen 9ter en 13 van de Vreemdelingenwet gemachtigd tot een beperkt verblijf van twee jaar.

1.4. Op 9 oktober 2023 overlijdt de echtgenoot/vader van verzoekers.

1.5. Op 26 mei 2025 vragen verzoekers om een verlenging van hun beperkt verblijf en hun A-kaarten. Eveneens op 26 mei 2025 stelt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie vast dat verzoekers' aanvraag om (verdere) verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter Vreemdelingenwet zonder voorwerp is geworden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, bij onze diensten ingediend per aangetekend schrijven van 13/01/2023, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

De echtgenoot van mevrouw, meneer [S.,M.] R.R.Nr: [...], is jammer genoeg overleden op 09/10/2023."

2. Over de rechtspleging

Nu voor verzoekers één en dezelfde beslissing werd genomen inzake hun aanvragen tot verlenging van hun tijdelijke verblijfsmachtigingen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, is het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen de beroepen samen te behandelen (RvS 14 juli 2003, nr. 121.596; RvS 2 februari 2009, nr. 190.056).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dit middel wordt in het verzoekschrift ingediend door verzoeker uiteengezet als volgt:

" 8.-

De wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd.

Dit houdt in dat de motivering zowel de juridische als de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Deze motivering moet afdoende zijn, wat betekent dat zij draagkrachtig en deugdelijk moet zijn. Het materiële motiveringsbeginsel vereist dat elke administratieve beslissing berust op motieven die zowel in feite als in rechte aanvaardbaar zijn.

De motivering is niet afdoende wanneer deze bestaat uit:

- Vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg;*
- Ongeldige, onnauwkeurige of onduidelijke motiveringen;*
- Stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde formuleringen.*

(Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993, p. 67).

De omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. Verwerende partij heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dit betekent dat er in elke zaak moet worden gekeken naar de concrete omstandigheden van de betrokkene.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.).

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

9.-

In casu is de bestreden beslissing genomen in strijd met de motiveringsplicht gelet op het feit dat er in een enkele zin de reden van beëindiging van verblijf werd meegedeeld:

“De echtgenoot van mevrouw, meneer [S.M.] RR. Nr.: [...], is jammer genoeg overleden op 9/10/2023.”

Er wordt geen enkele nadere toelichting gegeven over de impact van dit overlijden op het verblijfsrecht van verzoeker, noch wordt er verwezen naar enige wettelijke bepaling die deze automatische beëindiging zou rechtvaardigen.

Verwerende partij verklaart de aanvraag tot verlening van haar verblijfsrecht zonder meer zonder voorwerp.

De bestreden beslissing verwijst louter naar het overlijden van de referentiepersoon, zonder enige beoordeling van de concrete situatie van verzoekster. Er wordt met geen enkel woord gerept over haar integratie, maatschappelijke inbedding of persoonlijke omstandigheden.

Een dergelijke stereotiepe motivering voldoet niet aan de eisen die worden gesteld in vaste rechtspraak van de RvV.

De beslissing bevat dus geen enkele feitelijke of juridische analyse met betrekking tot de situatie van verzoeker, die zelf niet de oorspronkelijke aanvrager was van de 9ter-aanvraag, maar een afgeleid verblijfsrecht verkreeg.

De motivering laat niet blijken waarom het overlijden van de vader noodzakelijkerwijs tot gevolg heeft dat ook het verblijf van diens meerderjarige zoon zonder meer wordt beëindigd.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet immers niet expliciet in de gevolgen van het overlijden van de oorspronkelijke aanvrager op het verblijfsrecht van diens gezinsleden.

Dat het overlijden van de hoofdaanvrager niet automatisch betekent dat het verblijf van de gezinsleden eveneens eindigt. In plaats daarvan moet een individuele beoordeling plaatsvinden van de situatie van elk gezinslid, in het bijzonder wanneer het gaat om personen die zich inmiddels duurzaam hebben geïntegreerd in België.

De principes van proportionaliteit en subsidiariteit vereisen dat de minst ingrijpende maatregel wordt toegepast.

In casu is de bestreden beslissing die een beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker inhoudt buitenproportioneel en niet de minst schadelijke oplossing. Artikel 13, §3 van de Vreemdelingenwet dient in overeenstemming met het proportionaliteitsbeginsel te worden toegepast.

De bestreden beslissing gaat volledig voorbij aan deze noodzakelijke afweging. Verzoeker werd niet gehoord, zijn persoonlijke situatie werd niet onderzocht, en zijn maatschappelijke inbedding werd genegeerd. De beslissing is dan ook genomen zonder voldoende feitelijke grondslag, zonder zorgvuldigheid en zonder de noodzakelijke belangenafweging. De administratieve motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen blijven volstrekt onduidelijk en zijn alleszins ontoereikend om de ingrijpende gevolgen ervan te verantwoorden.

Wat er ook van zij, verwerende partij heeft derhalve nagelaten om de bijzondere persoonlijke omstandigheden in hoofde van verzoeker te onderzoeken, alvorens de aanvraag tot verlenging zonder voorwerp te verklaren. Zo dus kan er in dit zeer specifieke geval niet worden nagegaan of verzoeker alsnog een aanspraak kan maken op een verblijfsrecht.

Verwerende partij diende daarbij rekening houden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zeker indien er nog andere familieleden zijn waarvoor het gezinshoofd instond.

Het beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de overheid haar beslissingen zorgvuldig voorbereidt en adequaat motiveert, zeker wanneer deze een verregaande impact hebben op fundamentele rechten zoals het verblijfsrecht en het recht op privéleven. Deze motiveringsplicht vergt niet alleen dat een beslissing begrijpelijk en controleerbaar is, maar ook dat zij voldoende inzicht biedt in de reden waarom in het concrete geval precies die beslissing werd genomen.

De loutere verwijzing naar het overlijden van de vader, zonder enige analyse van de concrete situatie van verzoeker, maakt de beslissing kennelijk onzorgvuldig, onduidelijk en niet afdoende gemotiveerd in de zin van de Wet van 29 juli 1991.

Kortom, elk geval vraagt echter een individuele beoordeling door de DVZ en de rechtsprekende instanties, met bijzondere aandacht voor het gezinsleven, wat verwerende partij echter niet heeft gedaan of heeft nagelaten.”

3.2. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Dit middel wordt in het verzoekschrift dat werd ingediend door verzoeker verwoord als volgt:

“10.-

Het vertrouwensbeginsel verplicht de overheid om het gerechtvaardigd vertrouwen dat zij bij een burger heeft gewekt, te respecteren. Dit beginsel is een fundamenteel onderdeel van de Belgische rechtsorde. Het vereist dat bestuursbesluiten voorspelbaar, coherent en loyaal zijn, zeker wanneer het gaat om rechten en belangen die voor de betrokken burger van fundamenteel belang zijn, zoals het verblijfsrecht.

De toepassing van dit beginsel is des te belangrijker binnen het vreemdelingenrecht, waar beslissingen een diepe impact hebben op het privéleven, het gezinsleven en de menselijke waardigheid van de betrokkenen. Wanneer een overheid door haar gedragingen, beslissingen of nalatigheden een bepaalde indruk wekt of verwachtingen creëert bij een vreemdeling, moet zij die verwachtingen honoreren, tenzij er zwaarwichtige motieven zijn om hiervan af te wijken en op voorwaarde dat dit voldoende gemotiveerd is.

11.-

In casu werd verzoeker geregulariseerd op basis van een medische aanvraag van zijn vader, de heer [M.S.], krachtens artikel 9ter Vreemdelingenwet. In het kader van deze procedure werd aan verzoeker een verblijfskaart toegekend, zonder enig voorbehoud. Deze beslissing wekte bij hem een legitiem vertrouwen dat zijn verblijf in België was aanvaard en dat hij zijn leven in België mocht uitbouwen.

De Belgische overheid heeft zelf, via deze beslissing, aan verzoeker te kennen gegeven dat hij rechtmatig in België mocht verblijven. Hij was in het bezit van een officieel verblijfsdocument, stond ingeschreven in het rijksregister en stelde zich actief op binnen de samenleving. Hij ging werken, integreerde zich sociaal en cultureel, en bouwde zijn toekomstverwachtingen volledig op het Belgische grondgebied.

Op 9 oktober 2023 is de vader van verzoeker overleden. Niettemin werd geen enkele actie ondernomen door de Dienst Vreemdelingenzaken om verzoeker te informeren over de mogelijke impact hiervan op zijn verblijfsrecht. Pas op 26 mei 2025, dus bijna twintig maanden later, werd de beslissing genomen dat het verzoek “zonder voorwerp” was geworden, met als gevolg de impliciete beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker.

Gedurende die lange periode heeft de overheid volledig stil gezeten: geen brief, geen uitnodiging tot hoorplicht, geen enkel formeel signaal dat de situatie van verzoeker in vraag werd gesteld. Integendeel: verzoeker mocht er redelijkerwijs van uitgaan dat de intussen verstreken tijd en het stilzwijgen van de overheid bevestigde dat zijn verblijfsrecht niet in gevaar was.

De passieve houding van de overheid gedurende meer dan anderhalf jaar is van cruciaal belang. Dat een langdurige administratieve stilstand met behoud van registratie in het rijksregister, geldige kaarten en erkenning in officiële communicatie een versterking vormt van het legitieme vertrouwen dat de vreemdeling mag koesteren.

De situatie van verzoeker beantwoordt aan deze criteria:

- *De overheid liet na om hem op de hoogte te brengen van het overlijden van zijn vader als juridisch relevant gegeven;*
- *Verzoeker werd niet gehoord;*
- *De overheid tolereerde het verdere verblijf en gebruik van de verblijfskaart;*
- *Verzoeker ondernam ondertussen handelingen van maatschappelijke integratie (werk, huisvesting, sociaal netwerk).*

Het fundamenteel beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de overheid in een dergelijk geval duidelijkheid scheidt en binnen redelijke termijn optreedt. Dat heeft zij nagelaten.

12.-

Door pas na bijna twee jaar op administratieve wijze mee te delen dat de aanvraag “zonder voorwerp” zou zijn en de verblijfstitel aldus wordt beëindigd, zonder individuele beoordeling, zonder hoorplicht en zonder voldoende motivering, handelt de overheid in strijd met het gerechtvaardigd vertrouwen dat zij zelf heeft opgewekt en lange tijd heeft verstrekt.

Deze manier van handelen is manifest in strijd met de redelijke verwachtingen die een overheid zou moeten respecteren. Het resulteert in een ernstige vorm van rechtszekerheidsverlies voor verzoeker, die intussen zijn hele leven op het Belgische grondgebied heeft uitgebouwd, in overeenstemming met wat hij mocht verwachten op basis van het verblijfsrecht dat hem was toegekend.

[...]

13.-

Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoeker een bijlage 15 werd overhandigd. Dit document bevestigt dat verzoeker zich op dat moment legaal op het Belgische grondgebied bevond, in afwachting van een beslissing over zijn verblijfsrecht.

De bijlage 15 vormt geen louter administratief document, maar heeft een duidelijk rechtsgevolg: het impliceert dat betrokkene voorlopig wordt toegelaten tot het grondgebied en bijgevolg ook in het vreemdelingenregister mag worden ingeschreven. De bijlage gaat bovendien gepaard met een recht op verblijf, zij het tijdelijk en onder voorbehoud van een definitieve beslissing.

De afgifte van deze bijlage door de Dienst Vreemdelingenzaken staat haaks op de eerdere stelling dat verzoeker zijn aanvraag "zonder voorwerp" zou zijn geworden als gevolg van het overlijden van de vader. Indien dit werkelijk het geval was, dan had geen bijlage 15 mogen worden afgeleverd.

De uitreiking van de bijlage 15 bevestigt daarentegen het tegendeel: het impliceert dat er nog een beoordeling hangende is over de verblijfspositie van verzoeker en dat zijn aanwezigheid in België op dat moment niet werd geacht onwettig te zijn. Door het verstrekken van dit document werd het gerechtvaardigd vertrouwen bij verzoeker nog verder versterkt dat zijn verblijf in België voorlopig en mogelijk zelfs definitief kon worden voortgezet. Het gaat hier dus niet om een passieve stilzittende overheid alleen, maar om een actieve handeling van de overheid die ondubbelzinnig het signaal gaf dat verzoeker geenszins in een onregelmatige situatie verkeerde.

Bovendien moet worden opgemerkt dat de afgifte van een bijlage 15 ook een rechtszekerheidsfunctie vervult.

Het creëert bij de betrokkene niet enkel de verwachting dat een beslissing in voorbereiding is, maar impliceert ook dat de overheid het verblijf op dat moment toelaatbaar acht.

Wanneer diezelfde overheid kort nadien het standpunt inneemt dat de aanvraag zonder voorwerp is en dat het verblijf van verzoeker al geruime tijd zou zijn beëindigd, zonder dat hiervan eerder melding werd gemaakt, ontstaat een situatie van inconsistent en onvoorspelbaar bestuur. Dergelijk gedrag is onverenigbaar met de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel.

In deze context had verzoeker alle reden om te veronderstellen dat zijn verblijf in regel was, en dat hij rechtmatig in België verbleef. De overheid heeft niet enkel nagelaten om binnen een redelijke termijn duidelijkheid te verschaffen over zijn statuut, zij heeft bovendien actief vertrouwen gewekt dat zijn situatie niet in vraag werd gesteld. Een latere beslissing tot beëindiging van het verblijf zonder voorafgaande hoorplicht of motivering en zonder voorafgaande kennisgeving van het bestaan van een probleem, is daarom des te meer in strijd met het gerechtvaardigd vertrouwen dat verzoeker mocht koesteren.

Dat verweerster hiermee niet allen het vertrouwensbeginsel heeft geschonden, maar ook de rechtszekerheidsbeginsel."

3.3. In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van het hoorrecht overeenkomstig artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-handvest) en van de motiveringsplicht overeenkomstig artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet en als beginsel van behoorlijk bestuur.

Dit middel wordt in het verzoekschrift dat werd ingediend door verzoeker uiteengezet als volgt:

"14.-

Er dient immers op gewezen te worden dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling, alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Finland, §

Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko/Letland, §§ 95-96). Daar verwerende partij helemaal geen rekening heeft gehouden met artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM bepaalt nochtans dat eenieder het recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven en zijn huis.

Vervolgens beperkt artikel 8, 2° EVRM de macht van de staat door te bepalen:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

De bedoeling van de beslissing van de verwerende partij ligt er duidelijk in om de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te beëindigen zonder een degelijk onderzoek. De arbitraire wil om het even welk verblijfsrecht te beëindigen aan verzoeker vormt een inmenging van het privéleven van de partijen die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

Dat er wel steeds een individuele beoordeling dient te gebeuren van de aard en intensiteit van die banden (zie o.a. EHRM, Maslov t. Oostenrijk, 23 juni 2008).

15.-

Sedert zijn verblijf in België heeft verzoeker zich daadwerkelijk maatschappelijk geïntegreerd.

De heer [N.S.] is actief op de arbeidsmarkt en beschikt over een arbeidsovereenkomst.

Hij woont samen met zijn moeder, mevrouw [A.S.], in Gent en onderhoudt geen enkele band meer met zijn herkomstland. Sinds zijn komst in België is hij niet meer teruggekeerd naar zijn land van herkomst en heeft hij daar geen sociaal netwerk en familiale opvang meer.

Voor verzoeker vormt België het centrum van zijn leven. Hij heeft hier vrienden, kennissen... Zijn verblijf is hier werkelijk en duurzaam en zijn perspectief ligt volledig binnen de Belgische samenleving. Het feit dat de overheid hem geen mogelijkheid heeft geboden om dit te laten blijken alvorens over te gaan tot een beëindiging van zijn verblijfskaart, getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid, menselijkheid en voldoende motivering. Bovendien is de huidige situatie niet louter afgeleid van het verblijf van de vader, maar heeft het op zichzelf bestaansrecht gekregen. Zowel de verwevenheid met de Belgische samenleving als de onmogelijkheid tot duurzame re-integratie maken dat het verblijf van verzoeker geëvalueerd had moeten worden en dat de eenzijdige beëindiging zonder motivering onwettig is.

16.-

De bestreden beslissing vermeldt uitsluitend dat het verblijf van verzoeker "zonder voorwerp" is naar aanleiding van de dood van de heer [M.S.]. Dit is een puur administratief gevolg, zonder enige beschouwing over de situatie van verzoeker zelf. Dat verweerster rekening dient te houden met de volgende aspecten:

- Leeftijd
- Duur van het verblijf
- Gezondheidstoestand
- Gezinsleven
- Economische situatie
- Sociale en culturele integratie
- Bindingen met het land van herkomst

Bijgevolg ontbreken deze overwegingen in de bestreden beslissing.

17.-

In het bestreden besluit ontbreekt een toereikende, kenbare en inzichtelijke motivering ten aanzien van:

- De concrete gevolgen van het besluit voor het privéleven en gezinsleven van betrokkene;
- De belangenafweging tussen het algemeen belang dat met het besluit is gediend en het individueel belang van verzoeker
- De reden waarom eventueel minder aangrijpende alternatieven niet zijn gekozen, ondanks de ernstige gevolgen voor het gezinsleven;

[...]

18.-

Verzoeker werd zelfs niet gehoord!

Allereerst dient benadrukt te worden dat de beslissing is genomen zonder dat verzoeker voorafgaandelijk werd gehoord. Deze werkwijze is problematisch en strijdig met fundamentele beginselen van behoorlijk bestuur.

De minister of zijn gemachtigde hoort de vreemdeling alvorens een beslissing te nemen waarbij hij wordt verplicht het grondgebied te verlaten, zijn verblijf wordt geweigerd of beëindigd, of hem een verblijfsrecht wordt ontnomen.

Het hoorrecht waarborgt dat de overheid geen eenzijdige beslissing neemt zonder dat de betrokken vreemdeling de kans heeft gekregen om:

- Zijn standpunt uiteen te zetten;
- Documenten of bewijsmateriaal over te leggen;
- Zijn persoonlijke belangen en omstandigheden toe te lichten.

Dit beginsel is van toepassing ongeacht de vorm of herkomst van het verblijfsrecht, zodra het om een beëindiging, weigering of intrekking van verblijf gaat. De overheid moet vóór de beslissing minstens één mogelijkheid bieden tot schriftelijke of mondelinge reactie op de voorgenomen maatregel.

Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie waarborgt het recht op behoorlijk bestuur, waaronder het recht om te worden gehoord voordat een individuele maatregel die nadelige gevolgen heeft, wordt genomen. Dit recht is van toepassing wanneer nationale autoriteiten besluiten nemen binnen het toepassingsgebied van het Unierecht.

Ook het Hof van Justitie van de EU bevestigt in zijn rechtspraak (o.a. HvJ EU, 18 december 2008, C- 349/07, Sopropé) dat het recht om te worden gehoord geldt in alle procedures die kunnen uitmonden in een voor de betrokkene nadelige maatregel. Dit beginsel vereist dat de betrokkene daadwerkelijk in staat wordt gesteld zijn standpunt naar behoren kenbaar te maken over de elementen waarop het bestuursorgaan zijn besluit baseert.

Het beginsel van het hoorrecht wordt omschreven als het beginsel dat het bestuur geen ernstige maatregel kan treffen van die aard die de belangen van de betrokkenen ernstig kunnen aantasten zonder dat de personen in kwestie de gelegenheid krijgen om hun standpunt op een nuttige wijze te doen laten kennen (zie R.v.St., Rossenbacker, nr. 31.091, 18 oktober 1988; R.v.St., Braem, nr. 65.968, 21 april 1997; R.v.St., Lambrecht, nr. 69.160, 27 oktober 1997; R.v.St., Bruurs, nr. 69.903, 1 december 1997; R.v.St., Aliaj, nr. 95.805, 23 mei 2001; R.v.St., Vervisch, nr. 104.278, 4 maart 2002; R.v.St., VZW Dierenkliniek Mechelen, nr. 118.957, 5 mei 2003).

19.-

Door verzoeker niet te horen, heeft verweerder hem de mogelijkheid ontnomen om relevante en actuele gegevens ter ondersteuning van zijn situatie voor te leggen.

In casu heeft verzoeker geen enkele kennisgeving of uitnodiging ontvangen met betrekking tot de voorgenomen beslissing tot beëindiging van zijn verblijfsrecht. De overheid heeft hem nooit geïnformeerd over het overlijden van zijn vader als juridisch relevante gebeurtenis, noch werd hem enige gelegenheid geboden om zijn persoonlijke situatie te duiden.

Het eerste en enige officiële document waarin melding wordt gemaakt van een impact op zijn verblijf, is de beslissing van 26 mei 2025, gericht aan de burgemeester van Gent, waarin vermeld wordt dat de aanvraag “zonder voorwerp” is geworden ten gevolge van het overlijden van zijn vader. De beslissing bevat geen aanwijzing dat de situatie van verzoeker individueel werd onderzocht.

20.-

De Raad heeft in talrijke arresten het hoorrecht beschouwd als een essentieel onderdeel van de besluitvormingsprocedure zoals in het arrest 257.716 van 7 juli 2021.

Dat het nemen van een beslissing tot beëindiging van verblijf zonder hoorplicht een ernstige schending uitmaakt van de procedurele rechten van de vreemdeling.

Wanneer een beëindiging of intrekking van het verblijfsrecht plaatsvindt zonder dat de betrokkene de kans heeft gehad om zijn standpunt te uiten, is de beslissing strijdig met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en het recht op verdediging.” (RvV nr. 217.845 van 7 oktober 2020)

Bovendien onstaat het louter afleiden van een “vervallen toestand” zoals een overlijden verweerder niet van de verplichting om na te gaan of de situatie van de gezinsleden autonome gronden voor verblijf biedt

In dit dossier werd echter zonder enig voorafgaand onderzoek of dialoog een beslissing genomen die verzoeker verblijfsrecht effectief beëindigt, zonder enige mogelijkheid tot verdediging.

Dat de schending van het hoorrecht concrete nadelige gevolgen heeft gehad voor verzoeker:

- Hij kon geen argumenten aanvoeren die pleiten voor het behoud van zijn verblijf, zoals zijn duurzame integratie, tewerkstelling of afwezigheid van banden met Albanië.

- Ze konden geen nieuwe aanvraag indienen vóór de beëindiging van zijn kaart, met als gevolg het risico op onwettig verblijf.

- Ze konden niet anticiperen op een wijziging in zijn statuut; wat hen in een situatie van juridische onzekerheid en stress plaatste.

Deze inbreuk is fundamenteel en betreft een preventief karakter. Het moet namelijk voorafgaand aan de beslissing toegepast worden, zodat de overheid er rekening mee kan houden in haar motivering.

[...]

21.-

Kortom, spreekt het voor zich dat deze gang van zaken verzoeker in een rechtsvacuüm heeft geplaatst. Hij heeft geen recht van verdediging kunnen uitoefenen, noch zich op het standpunt van de overheid kunnen uitlaten alvorens een voor hem verstrekkende beslissing werd genomen. De beëindiging van zijn verblijfskaart gebeurde zonder de minste individuele motivering, zonder afweging van zijn specifieke situatie, zonder toepassing van het hoorrecht en zonder de vereiste belangenafweging in het licht van zijn recht op privé- en gezinsleven, zoals beschermd onder artikel 8 EVRM.

Sedert zijn verblijf in België heeft verzoeker zich daadwerkelijk maatschappelijk geïntegreerd. Hij is actief op de arbeidsmarkt en beschikt over een arbeidsovereenkomst. Hij woont samen met zijn moeder in Gent en onderhoudt geen enkele band meer met zijn herkomstland. Zijn sociaal, familiaal en professioneel leven speelt zich integraal af op het Belgische grondgebied. Hij is sinds zijn komst naar België nooit meer teruggekeerd naar Albanië, heeft daar geen sociale netwerk of familiale opvang meer, en spreekt hoofdzakelijk Nederlands.

Voor verzoeker vormt België het centrum van zijn leven. Zijn verblijf hier is duurzaam en werkelijk en zijn perspectief ligt volledig binnen de Belgische samenleving. Het feit dat de overheid hem geen mogelijkheid heeft geboden om dit te laten blijken alvorens over te gaan tot beëindiging van zijn verblijf, getuigt van een ernstig gebrek aan zorgvuldigheid, menselijkheid en eerbied voor fundamentele rechten.

Ten slotte benadrukt verzoeker dat zijn huidige situatie niet langer louter afgeleid is van het verblijf van zijn vader, maar op zichzelf bestaansrecht heeft gekregen. Zowel de verwevenheid met de Belgische samenleving, als de onmogelijkheid tot duurzame re-integratie in Albanië, maken dat het verblijf van verzoeker autonoom geëvalueerd had moeten worden en dat de eenzijdige beëindiging zonder motivering of hoorrecht onwettig is.”

3.4. In een vierde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 13, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Dit middel wordt in het verzoekschrift dat werd ingediend door verzoeker verwoord als volgt:

“22.-

Verzoeker en zijn moeder verkregen een afgeleid verblijfsrecht via de vader (artikel 9ter Vw).

Na het overlijden van de referentiepersoon op 09/10/2023 werd hun verblijfsrecht verlengd, wat aantoont dat verwerende partij hun situatie autonoom heeft beoordeeld.

Verzoeker wenst op te merken dat het enkele overlijden van de referentiepersoon geen wettelijke beëindigingsgrond vormt, zeker niet indien het verblijfsrecht van de familieleden autonoom reeds eerder werd verlengd na het overlijden van deze referentiepersoon.

Aan een vreemdeling die gemachtigd werd tot verblijf op basis van art. 9ter kan slechts krachtens art. 13, §3, eerste lid vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer het om een verblijf van beperkte duur gaat (RvV 23 augustus 2019, nr. 225.136). Zelfs indien verzoekster een tijdelijk verblijf had op basis van het afgeleid verblijfsrecht, moest verwerende partij minstens nagaan of er voldaan werd aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfsrecht te beëindigen, dewelke in casu niet van toepassing zijn.

Verwerende partij heeft dan ook ten onrechte artikel 13, §3 van de vreemdelingenwet niet werd toegepast door het verblijf van verzoeker en diens moeder te beëindigen zonder dat aan de wettelijke voorwaarden is voldaan. Bovendien was er geen rekening gehouden met haar persoonlijke bijzondere omstandigheden in hoofde van verzoekster, welke vereist is onder artikel 8 EVRM en andere bepalingen in het recht, niet limitatief.

Wanneer verzoeker de bestreden beslissing leest, stelt hij na een analyse vast dat de bestreden beslissing enkel de aanvraag “zonder voorwerp” verklaard wegens het overlijden van de referentiepersoon (de vader).

Zo werd er geen motivering gegeven op basis van artikel 13, §3 Vw (noch op enige andere bepaling omtrent beëindiging van verblijf). Meer nog, er wordt geen verwijzing gemaakt naar fraude, niet meer voldoen aan voorwaarden, of beperkte verblijfsduur.

Zelfs indien sprake zou zijn van een beperkt verblijf, kan een beëindiging enkel op de volgende gronden:

- Overschrijding van de toegestane periode: wanneer de vreemdeling langer verblijft dan toegestaan (RvV 17/12/2018, nr. 214.118).

- Niet meer voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: bijvoorbeeld wanneer een arbeidskaart wordt ingetrokken (RvV 22/05/2017, nr. 187.246).

- Gebruik van valse of misleidende informatie of fraude: hierbij moet DVZ motiveren welke informatie doorslaggevend was (RvV 05/04/2013, nr. 100.522; RvV 06/07/2015, nr. 149.154).

In casu ontbreekt elke verwijzing naar zulke gronden, waardoor de bestreden beslissing niet op artikel 13, §3 Vw kan steunen.

Door geen toepassing te maken van artikel 13 Vw en eenvoudigweg te stellen dat de aanvraag ‘zonder voorwerp’ is, handelt DVZ in strijd met de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is de bestreden beslissing dus eerder een onrechtmatige dan wel onwettelijk afsluiting van de verlengingsaanvraag in hoofde verzoekster dan een expliciete intrekking of beëindiging van een bestaand verblijfsrecht.”

3.5. In het voor verzoekster ingediende verzoekschrift worden de ingeroepen middelen op nagenoeg identieke wijze uiteengezet. De middelen worden, gelet op hun verknochtheid, gezamenlijk behandeld.

3.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motivering van de bestreden beslissing laat verzoekers toe om kennis te nemen van de reden waarom de door hen gevraagde verlenging van hun tijdelijke verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet wordt toegestaan. Verzoekers kunnen niet dienstig iets anders voorhouden. Zo wordt geduid dat verzoekers’ aanvraag voor een (verdere) verblijfsmachtiging op grond van dit wetsartikel zonder voorwerp is geworden, ingevolge het overlijden van hun respectievelijke echtgenoot en vader. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, wordt dus wel degelijk verwezen naar een rechtsgrond en wordt uiteengezet waarom zij niet kunnen worden gemachtigd tot een verder verblijf onder artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De motivering van de bestreden beslissing, hoewel kort en beperkt, verschaft verzoekers wel degelijk het genoemde inzicht waarom hun aanvraag om verlenging werd afgewezen en laat hen aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit de verzoekschriften blijkt ook duidelijk dat verzoekers zich in rechte hebben kunnen verweren tegen de bestreden beslissing.

Verzoekers houden nog tevergeefs voor als zou de motivering louter stereotiep zijn. Ten overvloede duidt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde

motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht gaat bovendien niet zo ver dat een overheid de motieven van de motieven van een beslissing zou moeten geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182).

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

3.7. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.8. In casu dienden verzoekers op 13 januari 2023, samen met hun zieke echtgenoot/vader, een aanvraag in om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag was volledig gesteund op de medische problemen van verzoekers' echtgenoot/vader. Op 20 april 2023 werden verzoekers en hun zieke echtgenoot/vader op grond van de artikelen 9ter en 13 van de Vreemdelingenwet gemachtigd tot een beperkt verblijf van twee jaar.

3.9. Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over waarvan het model door de Koning wordt bepaald. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

De relevante bepalingen van artikel 13 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

[...]

§ 2. Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de titel en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd.

De Koning bepaalt binnen welke termijnen en onder welke voorwaarden de vernieuwing of de verlenging van de verblijfsvergunningen moet worden aangevraagd.”

3.10. Verzoekers verzochten op 26 mei 2025 om een verlenging van hun beperkte verblijf en hun A-kaarten. Middels de bestreden beslissing werd hierop negatief geantwoord, omdat de aanvraag voor een (verdere)

verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp is geworden nu de echtgenoot/vader van verzoekers overleed op 9 oktober 2023. Dit gegeven wordt op zich door verzoekers niet betwist.

3.11. De Raad stelt vast dat verzoekers doorheen hun verzoekschriften hun situatie op verschillende manieren beschrijven. Zo wordt er gesproken over een “(automatische beëindiging van een) verblijfsrecht”, een “afgeleid verblijfsrecht”, een verblijfskaart “zonder enig voorbehoud”, een “autonoom” verblijfsrecht, een “beëindiging van het verblijfsrecht”, een “impliciete beëindiging”, een “expliciete intrekking of beëindiging van een bestaand verblijfsrecht”, een “weigering” van het verblijfsrecht en een “onwettelijke afsluiting van de verlengingsaanvraag”.

Uit het administratief dossier blijkt echter dat op 20 april 2023 verzoekers een (afgeleide) verblijfsmachtiging voor twee jaar werd gegeven in toepassing van de artikelen 9ter en 13 van de Vreemdelingenwet, in navolging van de verblijfsmachtiging van hun ernstig zieke echtgenoot/vader. Deze beslissing (AD verzoeker, stuk 27) luidde met name als volgt:

“BEPERKT VERBLIJF

Geachte burgemeester,

NAAM : [S.M.] (R.R. [...] geboren te [S.] op [...]

[S.A.] (R.R. [...]), geboren te [S.] op [...]

+ zoon

[S.N.] (R.R. [...]), geboren te [F.] op [...]

[...]

Albanië

Ik heb de eer u mee te delen dat de voornoemde personen naar aanleiding van de regularisatieaanvraag bij onze diensten per aangetekend schrijven ingediend op 13.01.2023, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, gemachtigd worden tot een verblijf van twee jaar vanaf de afgifte van de documenten OP VOORWAARDE dat een bewijs van identiteit en nationaliteit wordt voorgelegd (geldig internationaal erkend en door de nationale overheden afgeleverd reisdocument/paspoort).

[...]

Bijgevolg verzoek ik u betrokkene/n in het Vreemdelingenregister in te schrijven en hem/haar/hen een elektronische vreemdelingenkaart A (Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister – beperkt verblijf) af te geven geldig voor de duur van 2 jaar.

Gelieve het volgende te vermelden met betrekking tot de toegang tot de arbeidsmarkt:

“Arbeidsmarkt: onbeperkt”

De beperkte verblijfsvergunning wordt toegestaan omwille van de in hun aanvraag ingeroepen gezondheidsredenen en betreft [S.M.]

[...]

Om een nieuwe verblijfsverlenging te verkrijgen dient men tussen de 45ste en 30ste dag voor de vervaldatum van de verblijfsvergunning een aanvraag te richten tot de het gemeentebestuur van de verblijfplaats en dient men volgende bewijsstukken voor te leggen:

Voorwaarden voor [S.M.]

Een recent standaard medisch getuigschrift opgesteld conform het model vereist door Art.9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007 en andere medische rapporten, die de evolutie van de ziekte + haar graad van ernst alsook de noodzakelijke behandeling preciseren. Het standaard medisch getuigschrift mag niet ouder zijn dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag tot verblijfsverlenging; zo niet zal uw betreffende aanvraag geweigerd worden.

Een geldig internationaal erkend en door de nationale overheden afgeleverd reisdocument/paspoort

Bijkomende voorwaarden voor de andere familieleden:

- De partner en/of de niet naar schoolgaande meerderjarige kinderen: [S.A.] en [S.N.] bewijzen van effectieve en recente tewerkstelling (beroepskaart, contract, recente loonfiches, ...) ofwel aantonen dat zij/hij niet ten laste vallen/valt van de Belgische Staat, wat wil zeggen dat zij/hij moeten/moet aantonen dat zij/hij in staat zijn/is om in hun/zijn/haar levensonderhoud en dat van hun/zijn/haar kind(eren) te voorzien zonder beroep te doen op overheidssteun.*
- Een geldig internationaal erkend en door de nationale overheden afgeleverd reisdocument/paspoort*
- Samenwoningstverslag van de hele familie*

➔ *De betrokkene, en zijn of haar gezinsleden die onder de verblijfsvergunning vallen, mogen de openbare orde niet schaden.*

Ik vestig uw aandacht op het feit dat u uw aanvraag tot verblijfsverlenging tussen de 45ste en de 30ste dag voor de vervaldatum van de verblijfsvergunning dient aan te vragen bij het gemeentebestuur van uw verblijfplaats.

[...]

DE VERLENGING van het BEPERKT verblijf zal onderworpen worden aan een medische herevaluatie en aan een voorafgaand akkoord door de Dienst Medisch Verblijf van de Afdeling Uitzonderlijk Verblijf.”

In de administratieve dossiers bevindt zich ook de door verzoekers ondergetekende versie van deze beslissing (AD verzoeker, stuk 28 en AD verzoekster, stuk 67). Aldus waren verzoekers er wel degelijk van op de hoogte dat zij enkel een (afgeleid) beperkt verblijf van twee jaar hadden verkregen, dat was verbonden met, en afhankelijk van, de aan hun zieke echtgenoot/vader toegekende tijdelijke verblijfsmachtiging voor twee jaar op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit de genomen beslissing tot het toekennen van een beperkt verblijf blijkt ook dat de verlenging ervan afhankelijk werd gesteld van meerdere voorwaarden, waaronder als belangrijkste voorwaarde de voorlegging van een nieuw standaard medisch getuigschrift voor de zieke referentiepersoon en enkele “*bijkomende voorwaarden*” in hoofde van verzoekers als “*familieleden*”. Er werd hen ook duidelijk meegedeeld dat een eventuele verlenging van hun beperkte verblijf “*zal onderworpen worden aan een medische herevaluatie en aan een voorafgaand akkoord door de Dienst Medisch Verblijf*”.

Voor zover zij in hun verzoekschriften stellen dat hun “*huidige situatie niet langer louter afgeleid is*” van het verblijf van hun overleden vader/echtgenoot, “*maar op zichzelf bestaansrecht heeft gekregen*”, stelt de Raad vast dat er geenszins blijkt dat verzoekers reeds een legaal verblijf op eigen gronden hebben verworven, noch kan worden ingezien hoe het afgeleid en beperkt verblijf van twee jaar zonder meer zou zijn omgezet naar een autonoom verblijf of een verblijf van onbeperkte duur. Verzoekers laten alleszins na om hieromtrent te verwijzen naar enige rechtsgrond.

De Raad besluit dat de bestreden beslissing helemaal geen “*impliciete*” of “*expliciete*” “*beëindiging*”, dan wel “*intrekking*” van een verblijf betreft, waardoor een verwijzing naar een “*beëindigingsgrond*” niet aan de orde was. Deze beslissing houdt enkel in dat verweerder niet ingaat op de vraag van verzoekers tot verlenging van hun op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet toegekende tijdelijke verblijfsmachtiging, waarvan de verlenging vanaf het begin voorwaardelijk was gesteld. Er is in casu dus ook geen sprake van enig “*verblijfsrecht*”, laat staan van een “*autonoom*” verblijfsrecht. Verzoekers maken alleszins niet concreet op welke rechtsgrond zij een verblijfsrecht zouden hebben. Evenmin blijkt uit de administratieve dossiers dat hen ooit enig verblijfsrecht werd toegestaan. Indien zij van oordeel zijn dat zij zich bevinden in een situatie waarin een dergelijk verblijf hen kan worden toegestaan, staat het hen vrij om de correcte procedure te volgen en een aanvraag in te dienen.

3.12. Verzoekers houden voor dat zij uit de bestreden beslissing niet kunnen afleiden waarom het overlijden van de referentiepersoon tot gevolg zou hebben dat hun beperkt verblijf niet verder kan worden verlengd. Uit de voorgaande vaststellingen blijkt echter duidelijk dat verzoekers enkel een afgeleid verblijf hadden verkregen in functie van het verblijf van hun zieke vader/echtgenoot. In de reeds aangehaalde beslissing van 20 april 2023 wordt duidelijk gesteld dat de verdere verlenging van het beperkt verblijf “*zal onderworpen worden aan een medische herevaluatie en aan een voorafgaand akkoord door de Dienst Medisch Verblijf van de Afdeling Uitzonderlijk Verblijf*”. Hierbij werd er, als “*voorwaarde*”, ook op gewezen dat de echtgenoot/vader van verzoekers een nieuw en recent standaard medisch getuigschrift diende voor te leggen. Verder wordt nog gesteld dat er “*bijkomende voorwaarden*” worden opgelegd aan diens familieleden, waardoor er nogmaals (impliciet) wordt gesteld dat verzoekers enkel een afgeleid verblijf hadden verkregen.

Verzoekers kunnen niet volhouden dat zij niet wisten – of dienden te weten – dat hun beperkte verblijf een afgeleid verblijf betrof van dat van hun zieke echtgenoot/vader, wat zij trouwens erkennen in hun verzoekschriften, en dit dus impliceerde dat zij geen verlenging van hun tijdelijke verblijf op grond van artikel

9ter van de Vreemdelingenwet konden verkrijgen na het overlijden van hun echtgenoot/vader. Dit is de logica zelf, waardoor ook niet blijkt dat zij hier nog eens bijkomend op dienden te worden gewezen voor het nemen van de bestreden beslissing. De gevolgen van het overlijden van hun echtgenoot/vader blijken reeds duidelijk uit de voorwaarden die waren opgenomen in de beslissing van 20 april 2023, namelijk dat geen verlenging van verzoekers' verblijf mogelijk was zonder een (verlengd) verblijf van de referentiepersoon. Zij betwisten noch weerleggen ook het eigenlijke motief van de bestreden beslissing dat als gevolg van het overlijden van hun echtgenoot/vader hun verzoek tot (verdere) verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp is geworden. Evident diende, opdat verzoekers een verlenging van hun afgeleide verblijfsmachtigingen onder artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kon worden toegestaan, nog steeds te zijn voldaan aan de voorwaarden voor een verblijf onder dit wetsartikel en zij konden er niet van onwetend zijn dat dit niet langer het geval was ingevolge het overlijden van de zieke referentiepersoon.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet nergens in een mogelijk autonoom verder tijdelijk verblijf voor de gezinsleden van een zieke vreemdeling na diens overlijden. Er blijkt ook niet dat op verweerder enige verplichting rustte om uit eigen beweging te onderzoeken of verzoekers een autonoom verblijf op een andere grond kan worden toegekend. Nu de bestreden beslissing geen terugkeer- of verwijderingsbeslissing is en hiermee ook niet gepaard gaat, kunnen verzoekers de nodige stappen zetten om hun persoonlijke situatie in het kader van de geëigende verblijfsprocedure ter beoordeling voor te leggen aan het bestuur, om zo op autonome gronden te worden toegelaten of gemachtigd tot een verblijf. Zij blijken dit inmiddels ook te hebben gedaan, nu zij op 9 september 2025 een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben ingediend.

Verzoekers hebben verder geen belang bij hun kritiek dat verweerder geen eerdere beslissing heeft genomen aangaande hun verblijf, na het overlijden van de referentiepersoon, en zij gewoon de resterende periode van het reeds toegekende beperkt verblijf van twee jaar verder in België mochten verblijven, zonder dat hun verblijf voor het geplande einde werd beëindigd. Zij hebben zo net in alle rust het overlijden van hun gezinslid kunnen verwerken en de nodige tijd gekregen om eventuele andere verblijfsprocedures voor te bereiden of op te starten. Er blijkt ook niet dat dit niet reeds mogelijk was toen ze nog onder A-kaarten stonden.

3.13. De Raad volgt verzoekers verder niet waar zij stellen dat verweerder in de bestreden beslissing nog had moeten ingaan op hun "*concrete situatie*" of hun gezinsleven of zich had moeten uitspreken over hun "*integratie, maatschappelijke inbedding of persoonlijke omstandigheden*". Verzoekers laten na om te duiden op basis van welke rechtsgrond verweerder verplicht was dit te doen in hun situatie. Zoals verzoekers niet betwisten, vormt de bestreden beslissing enkel een antwoord op de door hen gevraagde verlenging van hun tijdelijke verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die volledig was gesteund op de medische problemen van hun echtgenoot/vader. Zij wisten dat een verlenging van hun tijdelijk toegekende verblijfsmachtiging afhankelijk was van de medische situatie van hun echtgenoot/vader en weerleggen het eigenlijke motief van de bestreden beslissing niet, namelijk dat als gevolg van het overlijden van hun echtgenoot/vader hun verzoek tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en in het verlengde hiervan hun verlengingsaanvraag, zonder voorwerp is geworden. In zoverre verzoekers aanvoeren dat er in hunnen hoofde persoonlijke omstandigheden spelen die een grond kunnen vormen voor het verwerven van een autonome verblijfsmachtiging, zoals familiale omstandigheden, hun integratie, het gegeven dat verzoeker hier heeft gewerkt of kan werken of eigen medische problemen, houdt niets hen tegen om hiervoor een eigen aanvraag op grond van het geëigende artikel van de Vreemdelingenwet in te dienen. De bestreden beslissing staat hier niet aan in de weg en deze gaat niet reeds gepaard met een terugkeer- of verwijderingsbeslissing.

3.14. Verzoekers betogen nog dat zij "*door deze gang van zaken*" in een "*rechtvacuüm*" zijn geplaatst, dat zij zich niet hebben kunnen verdedigen tegen de bestreden beslissing, dat zij niet konden "*anticiperen op een wijziging*" in hun statuut en dat zij dus ook geen nieuwe aanvraag hebben kunnen indienen waardoor zij nu een risico lopen op onwettig verblijf. De Raad herinnert verzoekers er echter aan dat zij er van bij de afgifte van hun verblijfskaarten op de hoogte van waren dat deze maar geldig waren voor twee jaar en dat de verlenging ervan afhankelijk was van meerdere, duidelijk meegedeelde voorwaarden en van de gezondheidstoestand van hun zieke echtgenoot/vader. Zij wisten dat zij slechts beschikten over afgeleide verblijfsmachtigingen. Nu deze laatste reeds op 9 oktober 2023 is overleden, hebben zij minstens anderhalf jaar gehad om zich voor te bereiden op een eventuele aanvraag om op eigen gronden te worden toegelaten of gemachtigd tot een verblijf en hieromtrent de nodige informatie in te winnen en de nodige stappen te zetten. Hun voormelde betoog kan niet worden aangenomen en hiermee wordt in geen geval een onwettigheid of onregelmatigheid bij het nemen van de bestreden beslissing aangetoond.

3.15. Verzoekers betogen nog dat toepassing moest worden gemaakt van artikel 13, § 3 van de Vreemdelingenwet. De in deze bepaling voorziene afweging is volgens hen onterecht niet gemaakt.

Artikel 13, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

3° (Opgeheven bij art. 13 van de wet van 4 mei 2016)

Wanneer de in het eerste lid bedoelde vreemdeling vergezeld of vervoegd werd door een in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 8°, bedoeld familielid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong.”

Deze bepaling handelt echter over de mogelijke situaties waarin verweerder kan overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling die werd gemachtigd om voor een beperkte tijd in België te verblijven. Verzoekers gaan er met hun kritiek volledig aan voorbij dat de bestreden beslissing geen terugkeer- of verwijderingsbeslissing inhoudt en hiermee niet gepaard gaat en dat verweerder bijgevolg geen toepassing diende te maken van artikel 13, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Doorheen hun verzoekschriften blijven verzoekers volhouden dat hen een verworven recht of verblijf wordt afgenomen, maar er blijkt heel duidelijk dat hen enkel een beperkt verblijf van twee jaar werd toegestaan in april 2023 en dat de A-kaarten maar geldig waren tot 12 juni 2025. Verzoekers wisten dat de verlenging van hun verblijf onderhevig was aan bepaalde voorwaarden en dat zij dit verblijf hebben gekregen als een afgeleid verblijf van de eigenlijke verblijfsmachtigde, namelijk hun echtgenoot en vader. Zij kunnen niet voorhouden dat zij, enkel omwille van dit beperkt verblijf, een recht zouden hebben op een verder verblijf in België van eender welke tijdsduur, noch dat hen iets werd afgenomen. Het beperkt verblijf nam per definitie een einde bij het verstrijken van de duur van twee jaar. Verzoekers waren heel concreet op de hoogte gebracht dat een verlenging niet automatisch zou gebeuren. Het overlijden van hun echtgenoot en vader, hoe jammer ook, heeft tot gevolg dat hun afgeleide verblijfsmachtiging niet verder kon worden verlengd. Het tegendeel kan niet dienstig worden voorgehouden.

3.16. Met hun betoog maken verzoekers niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

3.17. Verzoekers maken met hun kritiek geen schending van de artikelen 9ter en 13 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

3.18. Voor wat betreft het hoorrecht, wijst de Raad er allereerst op dat verzoekers niet aannemelijk maken dat verweerder de bestreden beslissing enigszins verder diende te motiveren dan dat de aanvraag zonder voorwerp is geworden omdat de referentiepersoon is overleden, waardoor ook niet kan worden ingezien dat verzoekers nog de mogelijkheid hadden moeten hebben om iets van stukken of elementen ter kennis te brengen aan het bestuur. In tegenstelling tot wat verzoekers blijven volhouden, betreft de bestreden beslissing geen beëindiging of intrekking van verblijf, maar een loutere vaststelling dat geen verlenging van het (afgeleide) beperkte verblijf kan worden gegund nu de persoon die de eigenlijke verblijfsmachtiging heeft verkregen is overleden en de aanvraag dus zonder voorwerp is geworden. Bij hun verlengingsaanvraag hadden verzoekers reeds de mogelijkheid om alle gegevens en stukken die zij nuttig achtten naar voor te brengen. Zoals reeds werd gesteld, tonen verzoekers ook niet aan dat enig bijkomend horen nog nuttige gegevens had kunnen opleveren die van invloed konden zijn op de genomen beslissing. Een voldoende belang op dit punt blijkt dus ook niet voorhanden. In de gegeven omstandigheden blijkt niet dat verzoekers zich dienstig kunnen beroepen op een schending van het hoorrecht.

Er blijkt trouwens ook niet dat verzoekers zich dienstig kunnen beroepen op een miskenning van artikel 41 van het EU-Handvest of het hoorrecht als beginsel van het Unierecht. Een beslissing genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – bepaling die geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht – valt immers niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, ptn. 22-23; HvJ (GK) 18 december 2014, C-542/13, M'Bodj, ptn. 27, 41 en 45-46; HvJ (GK) 18 december 2014, C-562/13, Abdida, pt. 33).

3.19. De Raad stelt nog vast dat verzoekers zich in hun situatie niet dienstig kunnen beroepen op artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling speelt immers enkel wanneer er wordt overwogen om een verblijf van meer dan drie maanden te beëindigen of in te trekken en niet in geval van een weigering van een aanvraag tot verlenging van een verblijfsmachtiging, zoals in casu (RvS 13 september 2022, nr. 254.463). Aldus kan evenmin sprake zijn van een schending van de motiveringsplicht in het licht van deze wetsbepaling.

3.20. Het vertrouwensbeginsel kan daarnaast worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Verzoekers stellen dat hun verblijfsmachtiging bij hen een legitiem vertrouwen wekte dat hun verblijf in België was aanvaard en zij hier hun leven mochten uitbouwen. Nog benadrukken zij het lange tijdsverloop tussen het overlijden van hun echtgenoot/vader op 9 oktober 2023 en het nemen de bestreden beslissing op 26 mei 2025 tijdens hetwelk de overheid geen enkele actie ondernam. Aldus zijn zij van mening dat zij ervan uit mochten gaan dat hun "*verblijfsrecht*" niet in gevaar was, minstens een individuele beoordeling en motivering zich opdrong. Zij herhalen dat verweerder hen niet inlichtte dat het overlijden van hun echtgenoot/vader een juridisch relevant gegeven betrof, dat verweerder hen niet heeft gehoord, dat hun verder verblijf na het overlijden werd getolereerd en dat zij zich intussen verder maatschappelijk hebben geïntegreerd. Zij geven aan dat zij er "*redelijkerwijs*" van uit konden gaan dat zij hun verblijf zouden kunnen verderzetten en dat het handelen van de overheid niet enkel in strijd is met het "*gerechtvaardigd vertrouwen*" dat werd gewekt, maar ook de rechtszekerheid schaadt.

Verzoekers waren, zoals reeds meermaals gesteld in dit arrest, wel degelijk op de hoogte van het gegeven dat hen enkel een beperkt verblijf van twee jaar werd toegekend en dat de verlenging van dit verblijf onderhevig was aan meerdere voorwaarden. Zij waren dus wel degelijk in staat om de rechtsgevolgen van hun veranderde situatie in te schatten, daar de voorwaarden voor een verlenging klaar, duidelijk en ruim op voorhand waren gecommuniceerd. Het gegeven dat zij onmogelijk nog aan deze voorwaarden zouden kunnen voldoen, gelet op het overlijden van de referentiepersoon, had hen minstens moeten aansporen om verdere informatie in te winnen en om hun eigen verblijfssituatie opnieuw te evalueren. Zij hebben hiervoor ongeveer anderhalf jaar de tijd gehad.

Verzoekers stellen in hun verzoekschriften nog dat hun "*verblijfsrecht*" werd verlengd na het overlijden van de referentiepersoon, wat "*aantoont dat de verwerende partij hun situatie autonoom heeft beoordeeld*". Er blijkt uit de administratieve dossiers echter helemaal niet dat verzoekers, voor hun verlengingsaanvraag van 26 mei 2025, reeds eerder om een verlenging hebben gevraagd of dat verweerder zich tussen het overlijden van de referentiepersoon en het nemen van de bestreden beslissing al eens had uitgesproken over hun verblijf. Het loutere gegeven dat verzoekers hun verblijf met een beperkte periode van twee jaar hebben mogen "*uitzitten*" en dat verweerder geen beslissing heeft genomen om het verblijf te beëindigen of in te trekken omwille van het overlijden van de referentiepersoon, betekent nog niet dat verzoekers redelijkerwijs hadden kunnen verwachten dat hen een verlenging van het tijdelijke verblijf zou worden toegestaan. Verzoekers tonen ook niet aan dat verweerder op enigerlei wijze na het overlijden van hun echtgenoot/vader concreet zou hebben aangegeven dat zij na het verstrijken van de geldigheidsduur van hun A-kaarten verder in België zouden mogen verblijven. Voor zover verzoekers enkele eerdere punten van kritiek herhalen, wordt verwezen naar de eerdere bespreking hiervan.

Waar verzoekers nog wijzen op de bijlagen 15 die hen werden afgegeven en betogen dat deze haaks staan op het zonder voorwerp zijn geworden van hun verblijfsaanvragen, wijst de Raad er vooreerst op dat de administratieve dossiers deze bijlagen niet bevatten. Wel blijkt uit het administratief dossier van verzoekster dat deze stukken moeten zijn afgegeven, daar dit administratief dossier twee stukken bevat, één voor verzoekster en één voor verzoeker, waarin de stad Gent deze bijlagen 15 heeft ingetrokken, nu deze zonder enige wettelijke basis werden afgeleverd en dit een materiële vergissing van hun diensten betrof (AD verzoekster, stukken 85 en 86). Het stuk in hoofde van verzoekster, dat inhoudelijk volledig gelijkloopt met het stuk in hoofde van verzoeker, luidt als volgt:

"U kreeg op 12/06/2025 een bijlage 15.

Uit nazicht blijkt dat deze bijlage 15 niet mocht afgegeven worden.

De reden hiervoor is dat er 26/05/2025 een beslissing werd genomen die een einde stelt aan uw verblijfsrecht.

De afgifte van de bijlage 15 moet als een manifest onwettige bestuurshandeling beschouwd worden. Deze kan volgens vaste rechtspraak van de Raad van State te allen tijde ingetrokken worden. Bij ontstentenis van uitdrukkelijke wetsbepaling die de intrekking toelaat, kan een onregelmatige rechtshandeling die rechten doet ontstaan enkel op rechtsmatigheidsgronden worden ingetrokken' Hetzij binnen de termijn voor het instellen van een annulatieberoep en, indien een ontvankelijk annulatieberoep is ingesteld, tot de sluiting van de debatten.

Hetzij te allen tijde als die handeling door bedrog is uitgelokt of door een zodanige onrechtmatigheid is aangetast dat zij voor onbestaande moet worden gehouden (cf. RvS 19 januari 1993, nr. 41.632; RvS 9 juni 1993, nr. 43.256; RvS 28 juni 2001, nr.97.215; RvS 11 september 2001, nr.98.800; RvS 6 mei 2002, nr. 106.389; RvS 1 oktober 2002, nr.110.799; RvS 19 november 2002, nr. 112.635; RvS 23 februari 2004, nr. 128.425; RvS 15 juni 2004, nr.132.404; RvS 25 september 2006, nr. 162.6761.

Wij brengen u bij deze op de hoogte van de intrekking van de bijlage 15.

De bijlage 15 werd zonder wettelijke basis afgeleverd.

Uit het feit dat de gemeente een materiële vergissing beging, kunnen geen rechten worden geput."

De Raad stelt aldus allereerst vast dat zowel de afgifte van de bijlagen 15 als de intrekking ervan gebeurtenissen betreffen die zich hebben voorgedaan na het nemen van de bestreden beslissing. Hiermee kunnen verzoekers in geen geval aantonen dat verweerder op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing heeft gehandeld in strijd met het vertrouwens- of het rechtszekerheidsbeginsel. De intrekking van de bijlagen 15 – waarvan trouwens niet blijkt dat verzoekers hiertegen beroep zouden hebben ingesteld – heeft bovendien tot gevolg dat deze moeten worden geacht nooit te zijn uitgereikt, waardoor hoe dan ook niet blijkt dat verzoekers zich nog dienstig kunnen beroepen op de afgifte van deze bijlagen om een schending van de voormelde beginselen aan te tonen.

Verzoekers maken geen schending van het vertrouwens- of het rechtszekerheidsbeginsel aannemelijk.

3.21. De uiteenzetting van verzoekers laat evenmin toe om vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan de verzoekers toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden achten (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

3.22. Artikel 8 van het EVRM bepaalt ten slotte als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Er moet andermaal aan worden herinnerd dat de bestreden beslissing enkel vaststelt dat de aanvraag voor een (verlenging van de) verblijfsmachtiging onder artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp is geworden als gevolg van het overlijden van verzoekers' echtgenoot/vader en verzoekers dus niet langer een verblijfsmachtiging onder dit wetsartikel, dat enkel is voorzien voor ernstig zieke vreemdelingen, kunnen genieten. Deze beslissing betreft geen terugkeer- of verwijderingsbeslissing en gaat hiermee ook niet gepaard. Evenmin belet deze beslissing dat verzoekers de geëigende procedures voor een verblijf op andere of op autonome gronden opstarten indien zij verder in België wensen te verblijven, zoals zij intussen ook zouden hebben gedaan. Gelet op dit alles blijkt niet dat verweerder, toen hij vaststelde dat de aanvraag voor een (verlenging van een) verblijfsmachtiging onder artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp is geworden, nog een concrete toetsing aan artikel 8 van het EVRM diende door te voeren of dat verzoekers in het kader van huidige procedure dienstig een schending van dit verdragsartikel kunnen aanvoeren.

Zoals reeds uitvoerig werd uiteengezet, waren verzoekers enkel gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van twee jaar, omwille van de ernstige ziekte van hun echtgenoot/vader. Zij wisten ook dat de verlenging van hun tijdelijk verblijf afhankelijk was van diens medische situatie en dit verblijf enkel zou worden verlengd onder bepaalde voorwaarden, die sinds het overlijden van hun echtgenoot/vader niet langer waren vervuld. In de gegeven omstandigheden kunnen verzoekers in geen geval worden gevolgd in hun standpunt dat de bestreden beslissing – die louter vaststelt dat hun aanvraag voor een (verlenging van hun) verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp is geworden, zonder dat dit reeds gepaard gaat met een terugkeer- of verwijderingsbeslissing – als disproportioneel moet worden beschouwd in het licht van enig gezins- of privéleven dat zij in België zouden hebben opgebouwd, te meer nu zij de nodige

tijd hebben gekregen om zich na het overlijden van hun familielid te beraden over hun toekomst en eventuele andere verblijfsprocedures voor te bereiden en in te dienen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

3.23. De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 3

De kosten van de beroepen, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekers.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS